

N:o 95.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 14 Maj 1868.
 — — — hos Andra Kammaren den 15 — —

*Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående upphäfvande af
 2 Kap. 5 och 6 §§ Giftermåls-balken.*

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 47.)

S. A. K.

Hos Riksdagen hafva förslag blifvit framställda om upphäfvande af 2 Kap. 5 och 6 §§ Giftermåls-balken. Omförmälda §§, sådana de ursprungligen lydde, innefattade ovilkorligt förbud emot giftermål i svågerlag å sidone samt i andra svågerlaget, men hafva genom Kongl. Förordningen den 10 April 1810 blifvit förändrade derhän, att Konungen må gifva lof till giftermål i berörda svågerskapsled. Någon giltig grund för bibehållande af detta äktenskapsförbud lär svåriligen kunna framvisas, och det torde derföre numera kunna utan våda ur lagstiftningen uteslutas. Då den i 1734 års lag uttalade grundsats om absolut förbud emot dessa äktenskap redan genom 1810 års ofvannämnda Förordning blifvit bruten, har lagstiftaren nu endast att tillse, huruvida några fullt giltiga skäl vidare förefinnas för bibehållande af det uppställda villkoret af Konungens lof. Sådana skäl har Riksdagen ej kunnat finna. Det är känt, att Eders Kongl. Maj:ts bifall till de ganska talrikt inkommande ansökningarne af detta slag aldrig förvägras, och ifrågavarande vilkor kvarstår således numera i lagstiftningen blott såsom en formalitet, hinderlig för alla och kostsam för den mindre bemedlade.

Då ifrågavarande äktenskapsförbud utgör grunden för stadgandet i 18 Kap. 5 § Strafflagen angående ansvar för otukt emellan personer, som i det svågerlag äro, att de icke, utan Konungens tillstånd, må äktenskap med hvarannan ingå, bör detta stadgande upphävas på samma gång som berörda förbud bortfaller.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, har Riksdagen för sin del beslutat en författning, hvarigenom förklaras, att de i 2 Kap. 5 och 6 §§ Gifttermåls-balken, sådana de lyda i Kongl. Förordningen den 10 April 1810, förekommande förbud för der uppräknade personer, att utan Konungens tillstånd med hvarandra ingå äktenskap, samt i följd deraf jemväl 18 Kap. 5 § Strafflagen angående straff för otukt emellan sådana personer upphört att vara gällande; dock att derigenom ej sker någon ändring i lagens stadgande i 13 Kap. 1 § Rättegångs-balken, om jäf emot domare, och i 17 Kap. 7 § samma balk, om jäf emot vittnen, samt i 31 § Skiftesstadgan den 9 November 1866, om jäf emot landtmätare och gode män, i hvilka fall det kommer att förblifva vid hvad hittills föreskrifvet varit.

Riksdagen framhårdar etc.

Stockholm den 15 Maj 1868.

N:o 96.

Uppläst och godkänd hos Första Kammarén den 14 Maj 1868.
— — — hos Andra Kammarén den 15 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, om vissa åtgärders vidtagande till åstadkommande af kontroll å verkställigheten af utslag, hvarigenom urbota bestraffning ådömts icke häktade personer.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 48.)

S. A. K.

Enär exempel ej saknas derpå, att personer, som blifvit af Underdomstol dömda till urbota bestraffning, men fått förblifva på fri fot, i brist på kontroll öfver deras befordrande till sådan bestraffning, undgått densamma, ett för-